

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3To/8/2017
Identifikačné číslo spisu: 9516100096
Dátum vydania rozhodnutia: 21.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9516100096.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovéj na verejnom zasadnutí konanom 21. marca 2018 v Bratislave v trestnej veci obžalovaného B., pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, o odvolaniach prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, obžalovaného B. M. B., obžalovaného T. L. a obžalovaného B. Q. K. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. PK-1T/20/2016, z 20. júna 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. PK-1T/20/2016, z 20. júna 2017 v časti týkajúcej sa obžalovaného B. M. B..

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku

Obžalovaného B. M. B., nar. XX. júna XXXX v A., trvalým bydliskom XXX XX E., K. XXXX/XX, sudcu Okresného súdu Trebišov s pozastaveným výkonom funkcie sudcu,

u z n á v a z a v i n n é h o, že

1/ B. M. B. ako sudcu Okresného súdu Trebišov dňa 12. februára 2013 v čase od 08:56:00 do 09:07:20 h, v priestoroch svojej kancelárie č. XX . nachádzajúcej sa na X. poschodí budovy Okresného súdu v Trebišove, Námestie Mieru č. 838/2, prijal od T. L., v tom čase žijúceho pod menom Q. Z., loveckú dýku v hodnote minimálne 16.000 českých korún, čo po prepočte výmenným kurzom NBS činí 632,04 Eur za to, že v súdnom konaní sp. zn. 4T/96/2008 na verejnom zasadnutí Okresného súdu Trebišov dňa 10. júla 2008 schválil dohodu o vine a treste, uzatvorenú medzi obvineným Q. Z. a prokurátorom Okresnej prokuratúry Trebišov zo dňa 11. júna 2008 a na jej základe vydal rozsudok sp zn. 4T/96/2008, ktorým bol Q. Z. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona, prečinu nedovolenej výroby omamných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a trestného činu útlatku podľa § 237 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a bol mu za to uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu

päť rokov spolu s probačným dohľadom a konkrétnymi obmedzeniami a povinnosťami a tiež za to, že dňa 11. februára 2013 vydal v predmetnej trestnej veci uznesenie o účasti odsúdeného Q. Z. na amnestii prezidenta Slovenskej republiky zo dňa 02. januára 2013 a o odpustení jeho zvyšku trestu odňatia slobody,

2/ B. M. B. ako sudca Okresného súdu Trebišov dňa 12. februára 2013 v čase od 14:31:40 do 14:34:00 h v priestoroch svojej kancelárie č. XX nachádzajúcej sa na X. poschodí budovy Okresného súdu v Trebišove, Námestie Mieru č. 838/2, si nechal sľúbiť presne nešpecifikovanú peňažnú sumu od advokáta B. Q. K. ako úplatok za to, aby v súdnom konaní sp. zn. 4T/193/2012, týkajúceho sa obžalovaného V. K. uložil tomuto obžalovanému iba peňažný trest namiesto mu predtým trestným rozkazom zo dňa 28. novembra 2012 uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, pričom konkrétny druh trestu pri tomto súkromnom rozhovore s menovaným advokátom aj dohadoval a následne dňa 14. februára 2013 vydal rozsudok, ktorým odsúdil obžalovaného V. K. k peňažnému trestu vo výmere 500 Eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere desať mesiacov,

3/ B. M. B. ako sudca Okresného súdu Trebišov dňa 19. marca 2013 v čase od 09:03:00 do 09:05:05 h v priestoroch svojej kancelárie č. XX nachádzajúcej sa na X. poschodí budovy Okresného súdu v Trebišove, Námestie Mieru č. 838/2, si nechal sľúbiť peňažnú sumu 1.500 Eur ako úplatok od U. E., ktorý je v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 5T/48/2012 v postavení obžalovaného pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona za to, aby v tomto konaní rozhodol v jeho prospech,

t e d a

v bodoch 1/, 2/, 3/

- v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba prijal a dal si sľúbiť úplatok a spáchal uvedený čin ako verejný činiteľ,

v bodoch 1/, 2/

- v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu

č í m s p á c h a l

v bodoch 1/, 2/, 3/

- pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona

v bodoch 1/, 2/

- pokračovací prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona,

z a t o h o o d s u d z u j e

Podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona a § 37 písm. h) Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraduje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému ukladá peňažný trest vo výmere 3.000 (tri tisíc) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený ustanovuje obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolania obžalovaného T. L. a obžalovaného B. z a m i e t a.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku rozsudkom, sp. zn. PK-1T/20/2016, z 20. júna 2017 uznal obžalovaného B. M. B. za vinného, v bodoch 1/, 2/, 3/ rozsudku, zo spáchania pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona pre skutok, že

1/ B. M. B. ako sudca Okresného súdu Trebišov dňa 12. februára 2013 v čase od 08:56:00 do 09:07:20 h, v priestoroch svojej kancelárie č. 40 nachádzajúcej sa na 1. poschodí budovy Okresného súdu v Trebišove, Námestie Mieru č. 838/2, prijal od T. L., v tom čase žijúceho pod menom Q. Z., loveckú dýku v hodnote minimálne 16.000 českých korún, čo po prepočte výmenným kurzom NBS činí 632,04 Eur za to, že v súdnom konaní sp. zn. 4T/96/2008 na verejnom zasadaní Okresného súdu Trebišov dňa 10. júla 2008 schválil dohodu o vine a treste, uzatvorenú medzi obvineným Q. Z. a prokurátorom Okresnej prokuratúry Trebišov zo dňa 11. júna 2008 a na jej základe vydal rozsudok sp. zn. 4T/96/2008, ktorým bol Q. Z. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona, prečinu nedovolenej výroby omamných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a trestného činu útlaku podľa § 237 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a bol mu za to uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu päť rokov spolu s probačným dohľadom a konkrétnymi obmedzeniami a povinnosťami a tiež za to, že dňa 11. februára 2013 vydal v predmetnej trestnej veci uznesenie o účasti odsúdeného Q. Z. na amnestii prezidenta Slovenskej republiky zo dňa 02. januára 2013 a o odpustení jeho zvyšku trestu odňatia slobody,

2/ B. M. B. ako sudca Okresného súdu Trebišov dňa 12. februára 2013 v čase od 14:31:40 do 14:34:00 h v priestoroch svojej kancelárie č. 40 nachádzajúcej sa na 1. poschodí budovy Okresného súdu v Trebišove, Námestie Mieru č. 838/2, si nechal sľúbiť presne nešpecifikovanú peňažnú sumu od advokáta B. Q. K. ako úplatok za to, aby v súdnom konaní sp. zn. 4T/193/2012, týkajúceho sa obžalovaného V. K. uložil tomuto obžalovanému iba peňažný trest namiesto mu predtým trestným rozkazom zo dňa 28. novembra 2012 uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, pričom konkrétny druh trestu pri tomto súkromnom rozhovore s menovaným advokátom aj dohadoval a následne dňa 14. februára 2013 vydal rozsudok, ktorým odsúdil obžalovaného V. K. k peňažnému trestu vo výmere 500 Eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere desať mesiacov,

3/ B. M. B. ako sudca Okresného súdu Trebišov dňa 19. marca 2013 v čase od 09:03:00 do 09:05:05 h v priestoroch svojej kancelárie č. 40 nachádzajúcej sa na 1. poschodí budovy Okresného súdu v Trebišove, Námestie Mieru č. 838/2, si nechal sľúbiť peňažnú sumu 1.500 Eur ako úplatok od U. E., ktorý je v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 5T/48/2012 v postavení obžalovaného pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona za to, aby v tomto konaní rozhodol v jeho prospech.

Za to menovaného odsúdil podľa § 329 ods. 2, s poukazom na § 36 písm. j) a použitím § 38 ods. 2, ods.

3 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona mu uložil peňažný trest vo výmere tritisíc Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, obžalovanému ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu uložil trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu funkcie sudcu na dobu sedem rokov.

Tým istým rozsudkom boli uznaní za vinných aj obžalovaný T. L. (pre skutok v bode 4/ rozsudku), obžalovaný B. Q. K. (pre skutok v bode 5/ rozsudku) a obžalovaný U. E. (pre skutok v bode 6/ rozsudku) každý za spáchanie prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona na skutkovom základe, že

4/ T. L., v tom čase žijúci pod menom Q. Z., dňa 12. februára 2013 v čase od 08:56:00 do 09:07:20 h v priestoroch kancelárie sudcu Okresného súdu Trebišov B. M. B. č. 40, nachádzajúcej sa na 1. poschodí budovy Okresného súdu v Trebišove, Námestie Mieru č. 838/2, dal sudcovi B. M. B. loveckú dýku v hodnote minimálne 16.000 českých korún, čo po prepočte výmenným kurzom NBS činí 632,04 Eur za to, že v súdnom konaní sp. zn. 4T/96/2008 na verejnom zasadaní Okresného súdu Trebišov dňa 10. júla 2008 tento schválil dohodu o vine a treste, uzatvorenú medzi Q. Z. a prokurátorom Okresnej prokuratúry Trebišov zo dňa 11. júna 2008, na základe ktorej vydal sudca B. M. B. rozsudok sp. zn. 4T/96/2008, ktorým bol Q. Z. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona, prečinu nedovolenej výroby omamných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a trestného činu útlatku podľa § 237 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a bol mu za to uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu päť rokov spolu s probačným dohľadom a konkrétnymi obmedzeniami a povinnosťami a tiež za to, že dňa 11. februára 2013 sudca Okresného súdu Trebišov B. M. B. vydal v predmetnej trestnej veci uznesenie o účasti odsúdeného Q. Z. na amnestii prezidenta Slovenskej republiky zo dňa 02. januára 2013 o odpustení jeho zvyšku trestu odňatia slobody,

5/ JUDr. Q. K. dňa 12. februára 2013 v čase od 14:31:40 do 14:34:00 h v priestoroch kancelárie sudcu Okresného súdu Trebišov B. M. B. č. 40, nachádzajúcej sa na 1. poschodí budovy Okresného súdu v Trebišove, Námestie Mieru č. 838/2, sľúbil presne nešpecifikovanú peňažnú sumu sudcovi JUDr. M. B. ako úplatok za to, aby v súdnom konaní sp. zn. 4T/193/2012, týkajúcom sa obžalovaného V. K. uložil tomuto obžalovanému peňažný trest namiesto mu predtým trestným rozkazom zo dňa 28. novembra 2012 uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, pričom konkrétny druh trestu pri tomto súkromnom rozhovore s týmto sudcom aj dohadoval,

6/ U. E. dňa 19. marca 2013 v čase od 09:03:00 do 09:05:05 h v priestoroch kancelárie sudcu Okresného súdu Trebišov JUDr. M. B. č. 40, nachádzajúcej sa na 1. poschodí budovy Okresného súdu v Trebišove, Námestie Mieru č. 838/2, sľúbil sudcovi JUDr. M. B. peňažnú sumu 1.500 Eur ako úplatok za to, aby v trestnom konaní, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 5T/48/2012, v ktorom je v postavení obžalovaného pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona, sudca Okresného súdu Trebišov JUDr. M. B. rozhodol v jeho prospech.

Špecializovaný trestný súd odsúdil obžalovaného T. L. podľa § 333 ods. 2, s použitím § 38 ods. 2

Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere dva roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu na štyri roky.

Obžalovaný JUDr. Q. K. bol odsúdený podľa § 333 ods. 2, § 56 ods. 2, s poukazom na § 36 písm. j) a s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona na peňažný trest vo výmere päťtisíc Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený obžalovanému uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere jeden rok.

Obžalovaný U. E. bol odsúdený podľa § 333 ods. 2, s poukazom na § 36 písm. l), § 37 písm. m) a s použitím § 38 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere tridsať mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona z právoplatného rozsudku Okresného súdu Trebišov č. k. 5T/83/2014-48 vyhláseného dňa 11. septembra 2014 zrušil výrok o treste odňatia slobody vo výmere deväť mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, uloženého pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ako aj zrušil všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Špecializovaný trestný súd označeným rozsudkom zároveň, postupom podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, oslobodil obžalovaného M. M. spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že skutok pod bodom 6/ obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/1 Gv 3/13/1000, z 28. júna 2016 spáchal obžalovaný M. M..

+ + +

Proti tomuto rozsudku podali riadne a včas odvolanie prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len prokurátor), (č. l. 1010-1011, 1105-1110), obžalovaný JUDr. M. B. (č. l. 1119-1125), obžalovaný T. L. (č. l. 1099-1103) a obžalovaný JUDr. Q. K. (č. l. 1112-1117).

Prokurátor podal odvolanie v neprospech obžalovaného JUDr. M. B., a to ako proti výrokovej časti, ktorou Špecializovaný trestný súd rozhodol o vine, tak aj proti výrokovej časti, ktorou rozhodol o treste, v neprospech obžalovaného T. L. - proti výrokovej časti, ktorou Špecializovaný trestný súd rozhodol o treste, v neprospech obžalovaného JUDr. Q. K. - proti výrokovej časti, ktorou Špecializovaný trestný súd rozhodol o treste a v neprospech obžalovaného M. M. - proti výrokovej časti, ktorou Špecializovaný trestný súd rozhodol o vine - o oslobodení menovaného spod obžaloby.

K obžalovanému JUDr. M. B. prokurátor v odvolaní uviedol: „Pokiaľ ide o obžalovaného JUDr. M. B. mám za to, že napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa tohto obžalovaného je založený na nesprávnom aplikovaní ustanovení Trestného zákona, konkrétne skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Tr. zák. a napadnutým rozsudkom uložený trest je neprímerane nízky. Prvostupňový súd vypustil právnu kvalifikáciu jemu preukázaného konania aj ako zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Tr. zák. a to na základe tej argumentácie, že obžalovaný sudca JUDr. M. B. v podstate pri svojom procesnom postupe v rámci trestného konania v jednotlivých trestných veciach odsúdeného Q. Z., odsúdeného V. K. a obžalovaného U. E. a spol. konal a rozhodoval v medziach Trestného poriadku a Trestného zákona, tieto zákony neprekročil a svoju

právosť tým nevykonával spôsobom odporujúcim zákonu. S takouto argumentáciou sa však nie je možné stotožniť. Osoba vo funkcii sudcu nie je viazaná a nekoná len na základe Trestných kódexov. Výkon právomoci takejto osoby je konštituovaný aj všetkými ďalšími právnymi normami (ústavnými, zákonnými a prípadne aj podzákonnými), ktoré upravujú jej práva a povinnosti priamo súvisiace s existenciou a činnosťou funkcie sudcu. Ústava Slovenskej republiky alebo zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov takou normou nepochybne sú". Prokurátor v ďalšom citáciami poukázal na čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na § 2 ods. 2, § 30 ods. 1 veta prvá, § 30 ods. 2 písm. b), d), e), f) a § 30 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach. Prokurátor argumentoval i nasledovne: „Obžalovaný sudca JUDr. M. B. prijatím úplatku, resp. prijatím sľubu dania úplatku zo strany osôb, ktoré súdil alebo ktoré zastupovali osoby, ktoré súdil a o ktorých mal rozhodovať, nekonal a ani nemohol konať nestranné, nezávislé, nevykladal a nemohol vykladať skutkové a právne okolnosti predmetných prípadov len na základe právnych noriem a svojho najlepšieho vedomia a svedomia a tým aj spravodlivo. Obzvlášť v prípade odsúdeného V. K. (skutok č. 2) je evidentné, že flagrantly zmenu svojho právneho názoru na ukladaný trest a teda aj obsah svojho rozhodnutia odvodil sudca B. iba od jednostranného a účelového ako aj zároveň korupčného pôsobenia obhajcu súdnej osoby. Z hľadiska subjektívnej stránky zavinenie obžalovaného sudcu B. spočíva aj vo forme priameho úmyslu predpokladaného skutkovou podstatou trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, keďže celé jeho inkriminované správanie bolo vedené vôľou a vedomosťou zabezpečiť si majetkové hodnoty, na ktoré inak nemal nárok, resp. zabezpečiť súdeným osobám výhodnejšie, príp. rýchlejšie rozhodnutia, ktoré by pri objektívnom a spravodlivom zvažovaní vecí a pri bežnom postupe inak nedosiahli. Je teda potrebné konštatovať, že obžalovaný JUDr. M. B. v postavení sudcu ako verejný činiteľ pri výkone svojej právomoci sudcu v trestnej agende práve v súvislosti s rozhodovaním v konkrétnych trestných veciach odsúdeného Q. Z., odsúdeného V. K. a obžalovaného U. E. a spol. v príkrom rozpore s vyššie uvedenými ustanoveniami Ústavy Slovenskej republiky a zákona, upravujúcimi povinnosť sudcu, všeobecný postup a prístup k vykonávaniu svojho súdneho i rozhodovania, zadovážoval predovšetkým sebe, ale zároveň aj iným osobám neoprávnený prospech. Vykonával tak svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a teda naplnil aj zákonné znaky zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno a) Trestného zákona. Keďže išlo o ústavného činiteľa, konajúceho pri realizácii prioritnej náplne jeho funkcie a navyše povinnosť, ktoré porušoval boli fundamentálne, išlo aj o porušenie dôležitej povinnosť v zmysle § 138 písm. h) Trestného zákona. Pri správnom právnom posúdení skutkov obžalovaného JUDr. M. B. v zmysle vyššie uvedenej argumentácie a zároveň pri vzatí na zreteľ tých skutočností, že obžalovaný bol osobou s expertným právnym povedomím, ako aj že páchal rovnakú trestnú činnosť opakovanú, a to navyše v postavení trestného sudcu, ktorý naopak mal byť v mieste a regióne výkonu svojej funkcie autoritou zákonnosti a spoločnosťou určenou osobou na trestanie páchatel'ov kriminality, je uloženie trestu odňatia slobody pri dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby príliš benevolentným a miernym odsúdením, ktoré nemá pre spoločnosť ani dostatočný efekt generálnej prevencie".

Vo vzťahu k obžalovaným T. L. a JUDr. Q. K. prokurátor v odvolaní uviedol, že u obidvoch: „Možno zhodne namietat' výrokovú časť napadnutého rozsudku, ktorou Špecializovaný trestný súd rozhodol o ich treste, keďže uložené tresty u oboch obžalovaných nie sú s poukazom na § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona úplne dostatočné. Obžalovaným za predmetný spáchaný prečin je možné uložit' trest odňatia slobody v sadzbe od 2 rokov až do 5 rokov, resp. po prípadnej korekcii v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona vzhľadom na prevahu poľahčujúcich okolností, len do výšky 4 rokov. U obžalovaného JUDr. Q. K. je navyše potrebné podotknúť a namietat' priznanie poľahčujúcej okolnosti prvostupňovým súdom v zmysle § 36 písm. j) Trestného zákona, keďže tento bol od 1.1.2010 až 13 krát priestupkovo riešený. Spodná hranica trestnej sadzby je teda u oboch obžalovaných trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, ktorý je možné uložit' ako trest podmienený, tak aj ako trest nepodmienený. Pri uložení tohto trestu ako podmieneného sa tak jedná o takmer najmiernejší trest, aký v danej procesnej fáze konania a bez použitia osobitného režimu mimoriadneho znižovania trestu v zmysle § 39 Trestného zákona prichádza do úvahy. Úplne najmiernejším trestom všeobecne je samozrejme samostatný peňažný trest, ktorý bol prvostupňovým súdom uložený práve u obžalovaného JUDr. Q. K.. U oboch obžalovaných ide o osoby s vysokým právnym povedomím, keďže obžalovaný L. už trestaný bol, poznal dôležitosť,

princípy a účel trestného konania a obžalovaný JUDr. K. bol dokonca advokát, t.z. profesionálny právnik a jednou zo súčastí právneho systému spoločnosti. Škodlivosť a nebezpečnosť svojho konania, ako aj negatívny efekt na dodržiavanie elementárnej zákonnosti a spravodlivosti pri fungovaní spoločnosti si tak museli obaja v plnej miere uvedomovať. Navyiac v danom prípade išlo z ich strany o korumpovanie trestného sudcu, t.z. osoby, ktorá mala byť garantom fungovania zákonnosti a spravodlivosti a osobou určenou práve na potieranie trestnej činnosti. Súd teda, ak uložil úplne najmiernejšie tresty, u oboch vyššie uvedených obžalovaných primerane a dostatočne spravodlivo nevyhodnotil spôsob spáchania ich korupčného konania, jeho následok pre spoločnosť a riadne fungujúci právny systém, ako i osobu a pomery páchatel'ov. Tým náležitým trestom pre oboch obžalovaných, ktorý by zabezpečil dostatočnú ochranu spoločnosti pred páchaním podobnej trestnej činnosti, individuálnu prevýchovu páchatel'ov a predovšetkým, ktorý by zaistil potrebnú mieru generálnej prevencie a s tým spojené adekvátne a činu zodpovedajúce morálne odsúdenie páchatel'ov spoločnosťou je síce uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby, ale trestu odňatia slobody nepodmienečného".

K oslobodzujúcemu výroku rozsudku týkajúcim sa obžalovaného M. M. prokurátor v odvolaní uviedol, že rozsudok Špecializovaného súdu je v tejto časti založený na nesprávnom vyhodnotení skutkového stavu a súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Ďalej pokračoval: „Súd svoj výrok ohľadom tohto obžalovaného odôvodnil najmä tým, že podľa prvostupňového súdu z obrazovo-zvukového záznamu nevyplýva žiadna aktivita obžalovaného M. smerujúca k ponúknutiu peňazí sudcovi B. a vysvetlenie spoluobžalovaného U. E. je v tejto časti zrozumiteľné a logické, navyše podporené výpoveďami samotného M. a spoluobžalovaného JUDr. M. B.. Mám naopak za to, že predmetná časť výpovede obžalovaného U. E., týkajúca sa spolupáchatel'a M. zúčastneného na predmetnom korupčnom skutku, je zjavne účelová, nelogická, rozporuplná a nedostatočne dôveryhodná. Spoluobžalovaný O. E. tvrdí, že obžalovaný M. o záujme podplatiť sudcu nevedel, hoci nie je žiadny vysvetliteľný dôvod prečo by potom obžalovaný M. osobne za sudcom chodil, prečo by pri rozhovore obžalovaný E. použil niekoľko krát množné číslo („máme tisícpäťsto eura; máme tri fialové"), prečo by sa pri korupčnej ponuke (s ktorou údajne nesúhlasil) obžalovaný M. neohradil a prečo by vyjadril verbálny súhlas na konci rozhovoru, kedy sa dohodli na stretnutí so sudcom v kaviarni a odovzdaní peňazí, že „dobre". Nie je pritom uveriteľné, že v takomto prípade, keď ide o nie malé peniaze, by si pred stretnutím s miestne vplyvným sudcom, rozhodujúcim o ich existenčnej otázke obžalovaný E. s obžalovaným M. jasne nedohodli spoločný zámer a riskovali by zmarenie takéhoto dôležitého „obchodu" pre nezáujem či nesolventnosť jedného z nich alebo by riskovali znemožnenie sa pred samotným sudcom prípadne až jeho nahnevanie, keď mu najprv niečo ponúknu a vzápätí to nesplnia. Rovnako je nelogické, že by samotný obž. E. následne stretnutie so sudcom a vybavenie svojej vlastnej trestnej veci jednostranne zrušil, keď už to mal so sudcom dohodnuté a celým finančným obnosom aj fyzicky, ako sám priznal, v danom čase disponoval. Maximálne nedôveryhodne vyznieva aj tá skutočnosť, že by už dohodnuté stretnutie so sudcom aspoň zo slušnosti nezrušili a nechali sudcu na stretnutie ísť a čakať ho tam. Napokon okrem vyjadrenia obžalovaného E., že stretnutie so sudcom B. neodvolali toto potvrdzujú aj obrazovo zvukové záznamy, na ktorých nie je zachytené, že by dohodnuté stretnutie obžalovaní nejakým spôsobom, osobne alebo telefonicky zrušili, ba naopak, zo záznamu je zrejmé, že obžalovaný sudca B. sa v intenciách dohody o 11 h. už v kancelárii nenachádzal, prišiel až o 11.30 h., bol tam sám a vybral z vrečka nohavíc nezistené predmety, ktoré svojím vzhľadom, rozmermi a farbou ako aj spôsobom ich prezerania markantne pripomínajú práve 500 euróv bankovky a tieto predmety hneď aj odložil medzi svoje ostatné veci. Zabezpečený obrazovo-zvukový záznam je dostatočne objektívnym a silným dôkazom aj pre uznanie viny obžalovaného M. M. za spáchanie korupčného skutku vyjadreného v obžalobe pod bodom 6), z ktorého evidentne vyplýva jeho síce pasívna, ale predsa len účasť na korumpovaní sudcu B., ktorá je u obžalovaný M. M. vyjadrená konkludentne, bez akéhokoľvek náznaku nesúhlasnej reakcie a na konci ešte aj výslovne vyjadrená výslovným súhlasom o celom priebehu stretnutia a s jeho dohodnutým záverom slovíčkom „dobre". Ako u obžalovaného O. E. tak aj u obžalovaného M. M. je pritom priamy objektívny dôkaz vychádzajúci z obrazovo-zvukového záznamu podporený aj nepriamymi dôkazmi v podobe listín z trestného spisu Okresného súdu Trebišov, v ktorom osoby M. a E. vystupovali v postavení obžalovaných s hrozbou trestu odňatia slobody až na 10 rokov".

V závere odvolania prokurátor navrhol, aby najvyšší súd u obžalovaných osôb JUDr. M. B., T. L. a JUD. Q. K. s poukazom na § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. por. Trestného poriadku napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu zrušil vo výrokovvej časti o treste, resp. u JUDr. M. B. aj vo výrokovvej časti o vine a v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku aby odvolací súd sám rozhodol rozsudkom vo veci o prísnejších trestoch v intenciách tohto odvolania, resp. u JUDr. M. B. aj o korigovanej právnej kvalifikácii skutku, keďže nové rozhodnutie možno urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený. Zároveň odvolaciemu súdu navrhol, aby u obžalovaného M. M. s poukazom na § 321 ods. 1 písm. b) a d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o vine (oslobodení) zrušil a v zmysle § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec prvostupňovému súdu, aby ju tento v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný JUDr. M. B. v odvolaní uviedol: „Ku skutku pod bodom 1./ rozsudku chcem uviesť, že súd nesprávne vyhodnotil dôkazy a na základe nich popísal a ustálil skutkový dej nesprávnym spôsobom, ktorý sa nezhoduje so skutočnosťou. Súd uzavrel, že som mal loveckú dýku od obžalovaného T. L. dostať za to, že som 10.07.2008 schválil dohodu o vine a treste uzatvorenú medzi ním vtedy ako Q. Z. a prokurátorom Okresnej prokuratúry Trebišov a na jej základe som vydal rozsudok č. k. 4T/96/2008, ktorým bol uznaný vinným zo skutkov uvedených v napadnutom rozsudku a tiež za to, že som v predmetnej veci vydal uznesenie o jeho účasti na amnestii prezidenta Slovenskej republiky a o odpustení zvyšku jeho trestu. Tieto skutočnosti však vylučujú výpovede obžalovaného T. L., svedka JUDr. Z. B., ako i svedkov JUDr. N. Z. a pracovníkov súdu Z. M., N. K., A. P., Mgr. B. Y., JUDr. L. K., Mgr. B. O. a B. M. Rovnako dôkazom mojej nevinoty sú i prepisy telefonických rozhovorov a obrazovo-zvukových záznamov. Z výpovede týchto svedkov je zrejmé, že s obžalovaným T. L. som sa osobne spoznal až potom ako som schválil vyššie uvedenú dohodu o jeho vine a treste a spriatelili sme sa až potom ako nás zoznámil JUDr. Z. B. pri stretnutiach konaných v čase, keď T. L. dochádzal do Trebišova kvôli účasti na stretnutiach s probačným úradníkom v rámci výkonu probačného dozoru. Mali sme podobné a mnohé spoločné záľuby vrátane zbierania loveckých zbraní a nožov. Mali sme podobné zdravotné problémy. T. L. mi nedal len loveckú dýku, ktorá je predmetom toho skutku, ale viackrát mi počas tohto obdobia poslal rôzne lieky a prípravky kvôli mojim bolestiam v kolenách. Z výpovede JUDr. Z. B. vyplýva, že i jemu dal T. L. drahý dar, a to vysokokvalitnú fajku, ktorá bola cenovo približne na úrovni dýky, ktorú som dostal ja. Je úplne nelogické, aby táto dýka mala byť úplatkom za schválenie dohody pred piatich rokov, keďže dýku mi priniesol až v roku 2013. Rovnako skutočnosť, že mi T. L. daroval túto dýku nemá nič spoločné s vydaním uznesenia o jeho účasti na amnestii. V súvislosti s amnestiou navyše by táto dýka nemohla byť považovaná za úplatok, nakoľko úplatok je neoprávnená výhoda majetková alebo nemajetková, resp. také zvýhodnenie, na ktoré nie je právny nárok. Obžalovaný L. bez akýchkoľvek pochybností zo zákona mal nárok na vydanie uznesenia o jeho účasti na amnestii. Z prepisu telefonického rozhovoru s obž. L., hneď v prvom monitorovanom hovore sa L. zmiňuje o tom, že „donesiem ti to, čo som ti sľúbil“. Z prepisov telefonických hovorov i zo zvukovo-obrazových záznamov je tiež zrejmé, že dovtedy som nebol v kontakte ani so svedkom JUDr. B., ani s obžalovaným L.. Z priestorového odposluchu na č. l. 306-307 zo dňa 12.02.2013 vyplýva, že dýka bola objednaná z USA (t. j. dávno predtým než mohol obžalovaný L. vedieť o amnestii a dávno po mojom schválení dohody o vine a treste) a že pri návšteve obžalovaného Z. v Trebišove sa T. L. zmienil o tom, že dýku pre mňa objednal, ale ešte neprišla. Je tiež nelogické, aby som v prípade, ak by obžalovaný L. alebo ja sme boli považovali loveckú dýku za úplatok, aby som o tejto dýke verejne na súde hovoril, pracovníkom súdu, justičnej stráža a ďalším sa ňou chválil a všetkým ju ukazoval. To, že som spomínal obžalovaného L. týmto svedkom v súvislosti s trestnou vecou, bolo len z dôvodu, že títo ho poznali len v súvislosti s trestnou vecou, ktorá sa proti nemu viedla na našom súde a inak som ho pre nich identifikovať nevedel. Z výpovede viacerých svedkov vyplýva, že obžalovaný L. bol na súde známy svojimi liečiteľskými praktikami a tiež prezývku čiernokňažník. Z výpovede týchto svedkov vyplýva i to, že som sa viackrát zmienil, že som od obžalovaného L. nechcel peniaze, to však vôbec neznamená, že som loveckú dýku dostal namiesto toho. Ku skutku pod bodom 2./ rozsudku chcem uviesť, že sa nepovažujem za vinného ani v tomto skutku. Ako som už uviedol vo svojej výpovedi a nakoniec súdu je známe, že súd pri rozhodovaní nie je viazaný svojím vlastným trestným rozkazom, ani trestom, ktorý bol trestným rozkazom uložený, inak by nemalo podanie odporu pre obžalovaného nijaký zmysel, rovnako ako vykonávanie ďalšieho dokazovania. Peňažný trest som v prípade obžalovaného V. K. považoval za

primeraný a rozhodne vhodnejší než predtým trestným rozkazom uložený trest nepodmienečný vzhľadom k jeho osobe a schopnosti zaplatiť peňažný trest. Je pravdou, že som s obžalovaným JUD. Q. K. o uložení trestu pre jeho klienta obžalovaného V. K. hovoril, avšak bolo to len pri príležitosti stretnutia s dr. K., ktorý je mojím priateľom, pričom toto stretnutie sa konalo za účelom cesty do Budapešti a nie kvôli obžalovanému V. K.. Toto jednoznačne vyplýva i zo zrozumiteľnej časti prepisu zvukovo-obrazového záznamu z tohto stretnutia, keďže v prevažnej časti tohto rozhovoru sa zhovárame o plánovanej ceste do Budapešti, kedy a ako pôjdeme a podobne. O V. K. sme sa zhovárali vlastne len preto, že to prišlo do reči. Zrejme by k tomu rozhovoru nikdy nebolo došlo, ak by sme sa s dr. K. neboli stretli z iného dôvodu. Je pravdou, že v určitej časti rozhovoru dr. K. stíšil hlas, avšak bolo to nie preto, aby mi naznačil, že za uloženie peňažného trestu dostanem úplatok, ale preto, že na plánovanú cestu do K. dr. K. so sebou nechcel vziať môjho kolegu, ktorý sedel za stenou. Gesto, ktoré použil obž. K. v prípade ak by sa nedalo umelo do súvislosti s údajným ponúkaným úplatkom, by sa mohlo vykladať rôznymi spôsobmi a rozhodne inak než vo význame, ktorý mu bol daný. Pri tomto skutku treba prihliadnuť i na osobu svedka V. K., ktorý vzhľadom na svoju osobu a rozumové schopnosti nerozozná odvolanie od odporu a skutočne ťažko možno predpokladať, aby v prípade ak dal pre mňa úplatok dr. K., alebo mu ho sľúbil, dokázal túto skutočnosť kvalifikovane tajiť pred pracovníkmi NAKA i pred Špecializovaným súdom. Ako vyplýva z jeho výpovede, i z výpovede obž. K., jeho finančná situácia len len postačovala na to, aby mu mohol byť uložený peňažný trest a rozhodne nebolo v jeho finančných možnostiach, aby akýkoľvek úplatok čo i len sľuboval.

Ku skutku pod bodom 3./ rozsudku chcem uviesť, že som si v nijakom prípade nenechal sľúbiť finančnú odmenu 1 500 eur ako úplatok od U. E., ani od M. M.. Je pravdou, že obaja boli u mňa v kancelárii, ale z ich výpovedí je jednoznačné, že k tomuto stretnutiu došlo bez predchádzajúcej dohody, bez tohto, aby som ja o takejto plánovanej návšteve vedel. Rovnako som nevedel ani o účele, pre ktorý prišli. Nie je však pravda, aby som mal v úmysle úplatok prevziať, práve naopak, potom ako mi ho ponúkli, som sa ich prvým možným spôsobom, ktorý ma napadol, zbavil, a to tak, že som povedal, že sa dohodneme na osobnom stretnutí mimo súdu. Na toto som však nemal v úmysle ísť a ani som naň nešiel. V tom čase som už mal vážne podozrenie, že moja kancelária je monitorovaná, preto som sa týchto dvoch, teda obžalovaného E. a obžalovaného M. zbavil prvým možným účinným spôsobom, ktorý mi v danej chvíli zišiel na um. Znova opakujem na žiadne stretnutie som nemal v úmysle ísť, nešiel som tam a žiaden úplatok som si nedal sľúbiť, ani som ho neplánoval prijať. Podľa môjho názoru súd sa pri vedení tohto konania dopustil i viacerých procesných pochybení, takisto nesprávne vyhodnotil prepisy telefonických a zvukovo-obrazových záznamov. Navrhujem, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie".

Obžalovaný T. L. v odvolaní uviedol: „Súd sa nesprávne vysporiadal a nesprávne právne posúdil skutočnosť, že som nemohol, ako tvrdí obžaloba, poskytnúť úplatok 12.02.2013 sudcovi JUDr. M. B. za jeho rozhodnutie (schválenie dohody o vine a treste), ktoré vykonal v období, kedy sme sa nepoznali. Je nelogické z časového hľadiska, že som sľúbil úplatok v roku 2012, tento odovzdal v roku 2013 za rozhodnutie sudcu zo dňa 10.07.2008, a to z dôvodu toho, že logický, časový a skutkový dej tomuto odporujú, nehovoriac o príčinnej súvislosti medzi poskytnutím daru a vydaním rozhodnutia o schválení dohody o vine a treste. Je pravdou tvrdenie súdu, že loveckú dýku som sudcovi JUDr. M. B. sľúbil, avšak len z dôvodu toho, ako som uviedol vo svojej výpovedi, že som mu ako zberateľovi nožov, ktorým je rovnako ako ja, a z dôvodu kamarátstva, resp. priateľstva a nie v súvislosti s jeho rozhodnutím z pred štyroch rokov predtým, ako som ho vôbec spoznal. Preto mám jednoznačne za to, že súd nesprávne sa vysporiadal so skutkovými zisteniami ohľadne tohto skutku a vec nesprávne právne posúdil. Je pravda, že som o toto rozhodnutie požiadal, avšak sa jednoznačne domnievam, že týmto požiadaním som nespravil žiaden krok, ktorý by bol trestný. Súd sa nesprávne vysporiadal a nesprávne právne posúdil nasledovné. Sudca JUDr. M. B. schválil dohodu o vine a treste medzi mnou a Okresnou prokuratúrou Trebišov dňa 10.07.2008. V období až po 10.07.2008 ma JUDr. Z. B. zoznámil so sudcom B. M. B. Ako vyplýva z mojej výpovede a výpovede svedka JUDr. Z. B., som koncom roka 2012 sľúbil darovať sudcovi JUDr. M. B. loveckú dýku. Dňa 02.01.2013 prezident Slovenskej republiky vyhlásil amnestiu, do ktorej som spadal aj ja. Dýku som daroval B. M. B. dňa 12.02.2013. Ak som teda sľúbil dýku darovať B. M. B. koncom roka 2012 ako tvrdím, nemohlo to byť za schválenie dohody o vine a treste sudcu JUDr. M. B. z roku 2008 a ani za vydanie uznesenia o mojej účasti na amnestii

prezidenta Slovenskej republiky, pretože v roku 2012 (v čase môjho prísľubu darovať dýku sudcovi JUDr. M. B.) nikto nedisponoval informáciou o tom, že prezident 02.01.2013 vyhlási amnestiu. Prvostupňový súd konštatuje, že vzhľadom na povahu môjho vzťahu k JUDr. M. B. súd neprijal moje tvrdenia o priateľskom dare a filantropii a tieto považoval za nedôveryhodné. Toto tvrdenie súdu je špekulatívne. Práve moja výpoveď a výpoveď B. Z. B. ozrejmili môj vzťah priateľstva s JUDr. M. B.. O neprímeranosti daru sú tvrdenia prvostupňového súdu nesprávne. Súd neprímeranosť hodnoty daru posúdiť nemôže, pretože nepozná moje majetkové pomery, osobné pomery a nemôže teda posudzovať vhodnosť a primeranosť daru v kontexte výšky jeho finančnej hodnoty, pretože takáto finančná výška hodnoty daru v kontexte výšky jeho finančnej hodnoty, nie je vzhľadom k mojim osobným a majetkovým pomerom zásadná a nijakým spôsobom takáto hodnota neznižuje moje majetkové pomery. Prvostupňový súd konštatuje, že výpovede svedkov Z., M., K., P., K., O., M. sú podpornými dôkazmi na uznanie mojej viny, pretože im sa JUDr. M. B. pochválil s prevzatou loveckou dýkou a vysvetlil im, za čo dýku dostal. K tomuto uvádzam a jednoznačne popieram, že som dýku dal sudcovi z iného dôvodu ako som vyššie uvádzal. To, že sudca JUDr. M. B. týmto osobám tvrdil iný titul nadobudnutia svojho vlastníckeho práva k dýke ma nemôže usvedčiť zo spáchania skutku. Nedokážem posúdiť, prečo sudca JUDr. M. B. takýto titul nadobudnutia týmto osobám tvrdil. Mám za to, že súd nesprávne vyhodnotil tú skutočnosť, že údajne z podrobnej analýzy rozhovoru medzi obžalovanými JUDr. M. B. a T. L. vyplýva, že ide o úplatok a nie dar. Je nepravdivé tvrdenie prvostupňového súdu, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že som JUDr. M. B. úplatok sľúbil ešte v čase rozhodovania o vine a treste, teda v čase, keď sme ešte neboli priateľia, o čom niet žiadneho dôkazu. Je na pravde sa nezakladajúce tvrdenie a ničím nepodložené konštatovanie súdu, že som sa osobne poznal s JUDr. M. B. už 10.07.2008, teda v čase rozhodovania o dohode o vine a treste. Práve svedok B. Z. B. potvrdil moju výpoveď v tom zmysle, kedy som sa spoznal s JUDr. M. B. Absolútne sa nestotožňujem a súd nesprávne vyhodnotil dôkaz a spravil záver o tom, že odovzdanie dýky bolo vykonané v príčinnej súvislosti s rozhodovaním sudcu B. M. B. B. sa domnievam, že som nespáchal prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona, pretože som nič nikomu v súvislosti s obstaraním veci všeobecného záujmu priamo neposkytol a ani nesľúbil. Toto nebolo súdom vôbec dokázané a „chválenkárstvo“ obžalovaného JUDr. M. B. nemôže dokazovať to, že som dýku dal ako úplatok vzhľadom na mnou vyššie uvádzané skutočnosti a dôkazy obsiahnuté v súdnom spise. Nikdy som nikoho nekorumpoval za účelom získania vlastného prospechu". V závere navrhol, aby najvyšší súd zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný JUDr. Q. K. odvolaním napadol výrok o vine a tým aj výrok o treste rozsudku Špecializovaného trestného súdu a odôvodnil to nasledovne: „Podľa môjho názoru súd prvého stupňa nesprávne zistil skutkový stav veci a preto vo veci ani nerozhodol správne. Napadnuté rozhodnutie nemá oporu ani vo vykonanom dokazovaní, ani v zákone. Vykonané dôkazy zo strany súdu prvého stupňa boli vyhodnotené nesprávne v môj neprospech, pričom na dôkazy svedčiace v môj prospech vôbec neprihliadol, ani v odôvodnení žiadnym spôsobom nehodnotil. Ani v prípravnom konaní, ani v konaní pred súdom prvého stupňa neboli vykonané žiadne priame alebo nepriame dôkazy, ktoré by bezpochybné preukázali moju vinu. Výrok o vine je založený na dôkazoch, ktoré nie sú vôbec presvedčivé a vzbudzujú bez akejkoľvek pochybnosti inú alternatívu skutkového deja, než ktorý bol na základe vykonaných dôkazov ustálený. Som toho názoru, že žiadne listinné dôkazy nachádzajúce sa v súdnom spise na čl. 846-847, na čl. 410-411, na čl. 412, na čl. 413-414, na čl. 417-420, na čl. 421, na čl. 423-425, na čl. 430-431, na čl. 432, na čl. 989-990, na čl. 588, na čl. 590-591, na čl. 621-623, na čl. 640, na čl. 920-921, na čl. , ani podstatná časť súdneho spisu 4T/193/2012 Okresného súdu Trebišov vykonávané na jednotlivých hlavných pojednávaniach nesvedčia o žiadnom mojom akomkoľvek korupčnom správaní vo vzťahu k JUDr. M. B.. Skutkový dej v bode 5./ odvolaním napadnutého rozsudku bol ustálený na základe umelo vykonštruovaných tvrdení zložených z viet úzko vytrhnutých z kontextov prepisu obrazovo-zvukového záznamu zo dňa 12.2.2013 od 14:28:00 do 14:40:00 hod. z nosiča DVD č. P2319, ktorý sa nachádza vo zväzku II na čl. 366 a ktorý prepis sa nachádza na čl. 312-317 spisu. Nestotožňujem sa s názorom súdu prvého stupňa, že som sľúbenie úplatku signalizoval gestom pravej ruky. Z obrazovo-zvukového záznamu vyplýva, že počas rozhovoru s B. B. gestikulujem oboma rukami. Z mojej gestikulácie pri logickom uvážení však nie je možné vyvodiť záver, aby som JUDr. B. naznačoval peniaze, a to ani slangovo. Stíšenie svojho hlasu som súdu prvého

stupňa vysvetlil pri svojom výsluchu. Z obrazovo-zvukového záznamu vyplýva, že počas môjho rozhovoru som uviedol „Pozri, aha, zoberiem.....“ ale nevyplýva, že by som povedal „Pozri, aha, zoberiem, od neho.....“ Pritom som gestikuloval oboma rukami a neukazoval som len niekoľko prstov. Zo záznamu nie je vôbec zjavné, že by som povedal „potom sa rozdelíme, hej chceš? Nezakladá sa na pravde, ani zo záznamu nevyplýva, že by som B. B. povedal „aby dohodol to s prokurátorom“. V celom rozsahu namietam správnosť, úplnosť a pravdivosť prepisov záznamu zo dňa 12.2.2013 od 14:28:00 do 14:40:00 hod. Mám za to, že tento dôkaz vzhľadom na svoju nejednoznačnosť, neúplnosť a dovoľujem si tvrdiť, že aj fiktívnosť neposkytuje objektívny obraz o existencii žalovaného skutku. Tento dôkaz dôvodne vzbudzuje pochybnosti o tom, že sa skutok stal tak, ako je to uvedené v skutkovej vete obžaloby a napadnutého rozsudku, teda umožňuje ustálenie iného skutkového deja. Podľa môjho názoru, tento dôkaz s poukazom na jeho zmätočnosť je nepoužiteľný v trestnom konaní, nemá žiadnu výpovednú hodnotu. Pri zisťovaní skutkového stavu, okrem požiadavky určujúcej rozsah a predmet dokazovania, je prioritná aj požiadavka týkajúca sa kvality skutkových zistení. Pokiaľ ide o kvalitu skutkových zistení, skutkový základ rozhodnutia musí byť zistený mimo dôvodnú pochybnosť, nestačí iba zistenie pravdepodobnosti, nepostačujú domnienky alebo hypotézy. Nad rámec vyššie uvedeného ešte udávam, že po nahliadnutí do utajenej časti súdneho spisu som sa oboznámil s príkazom na vyhotovenie obrazovo-zvukového záznamu zo dňa 18.1.2013. Z predmetného príkazu som zistil, že v tomto príkaze som nebol označený ani identifikovaný ako záujmová osoba a takisto odôvodnenie príkazu je veľmi všeobecné. Domnievam sa, že príkaz na vyhotovenie obrazovo - zvukového záznamu neobsahuje zákonom stanovené náležitosti a preto zásah do môjho súkromia nebol v súlade so zásadou legality. Poukazujem na to, že vzhľadom na spoločné trestné stíhanie nás všetkých obžalovaných postupom orgánu činného v trestnom konaní sa nám odňala možnosť navrhnúť a domáhať sa vykonaniu ďalších dôkazov, čím došlo k porušeniu zásady proporcionality. Som toho názoru, že v predmetnej trestnej veci mal byť v samostatnom konaní stíhaný B. M. B. a my ostatní obžalovaní takisto v inom konaní, aby v našej trestnej veci mal B. B. procesnú pozíciu svedka a my ostatní obžalovaní v jeho trestnej veci ako svedkovia. Táto skutočnosť podľa mňa spôsobuje nespravodlivosť celého súdneho procesu".

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolania obžalovaných T. L. a B. Q. K. nie sú dôvodné, odvolanie obžalovaného B. M. B. je čiastočne dôvodné vo vzťahu k ustanoveniu náhradného trestu odňatia slobody podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona a k uloženiu trestu zákazu činnosti a odvolanie prokurátora je čiastočne dôvodné, ale len vo vzťahu k výroku o vine obžalovaného B. M. B. a aj to len čiastočne.

Najvyšší súd konštatuje, že Špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení v § 2 Trestného poriadku, najmä zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7 Trestného poriadku, práva na obhajobu - § 2 ods. 9 Trestného poriadku, náležitého zistenia skutkového stavu veci - § 2 ods. 10 Trestného poriadku, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 Trestného poriadku, i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

K právnej kvalifikácii konania obžalovaného B. M. B.

Najvyšší súd si čiastočne osvojil argumenty prokurátora k nesprávnej právnej kvalifikácii konania obžalovaného B. M. B. tak, ako ju ustálil Špecializovaný trestný súd, pretože Špecializovaný trestný súd mal kvalifikovať jeho konanie v bodoch 1/, 2/, 3/ (čo aj správne učinil), ako pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a v bodoch 1/ a 2/ ako pokračovací

prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (nie aj podľa odseku 2 písm. a) Trestného zákona, ako sa toho v odvolaní domáha prokurátor).

K tomu najvyšší súd uvádza.

Možno pripustiť pravdivosť tvrdenia Špecializovaného trestného súdu, že schválenie dohody o vine a treste je „len schválenie dohodnutej spravodlivosti“ a že uloženie peňažného trestu neodporuje § 55 ods. 3 Trestného poriadku a teda nešlo o rozhodnutie odporujúce zákonu (konkrétne Trestnému zákonu a Trestnému poriadku). Treba si ale uvedomiť, že aj oslobodenie páchatel'a spod obžaloby je v širšom slova zmysle rozhodnutím súladným so zákonom (zákon takéto rozhodnutie pripúšťa). To ale neznamená, že ak sudca vydá zákonu zdanlivo zodpovedajúce rozhodnutie, že nemohol konať v rozpore so svojimi povinnosťami a v rozpore so zákonom.

Súd (sudca) vždy musí konať a rozhodovať nielen spravodlivo a v súlade so zákonom ale aj čestne, nezávisle a nestranné tak, ako mu to predpisuje článok 145 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a sľub, ktorý zložil pri menovaní za sudcu do rúk prezidenta Slovenskej republiky. „Sľubujem na svoju česť a svedomie, že sa budem správať ústavou, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom a zákonmi, budem vykladať zákony a rozhodovať podľa svojho najlepšieho presvedčenia nezávisle a nestranné“.

Ak sudca koná a vydá síce zákonu zodpovedajúce rozhodnutie, ale takto koná zisťne potom, ako mu bol sľúbený úplatok nemožno v žiadnom prípade hovoriť o tom, že by svoju právomoc vykonával v súlade so zákonom.

V takýchto prípadoch sudca vždy koná pod vplyvom závislosti (keď neodmietol vplyv alebo žiadosť) v očakávaní odmeny - úplatku po rozhodnutí alebo dokonca po prijatí úplatku a hoci sa jeho rozhodnutie javí spravodlivé, pretože je súladné s Trestným zákonom i Trestným poriadkom postráda to najdôležitejšie, česť, poctivosť a úprimnosť sudcu pri rozhodovaní a tak i punc nezaujatosti a nestrannosti.

Preto, ak sa preukáže, že sudca v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech alebo v úmysle spôsobiť inému škodu rozhodol tak, ako sa so stranou konania predtým za sľúbený úplatok alebo za už prijatý úplatok dohodol, vždy vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu. Nič na tom nemení skutočnosť, že rozhodnutie zodpovedá Trestnému zákonu a Trestnému poriadku, resp. procesný postup v konaní zodpovedá Trestnému poriadku. Existencia príčinnej súvislosti medzi prijatým či sľúbeným úplatkom a následným rozhodnutím sudcu je tou okolnosťou, ktorá zo zdanlivo zákonného rozhodnutia robí rozhodnutie nespravodlivým - učeným sudcom, ktorý svoju právomoc vykonal pod vplyvom závislosti a teda spôsobom odporujúcim zákonu, najmä zákonu o sudcoch a prísediacich č. 385/2000 Z. z. a tam uvedených ustanovení - § 2 ods. 2, § 30 ods. 1 veta prvá, § 30 ods. 2 písm. b), § 30 ods. 3, ale aj § 2 ods. 7 Trestného poriadku a článku 46 Ústavy Slovenskej republiky.

Nezávislým sudcom sa myslí nielen sudca nezávislý na výkonnej moci ale aj sudca nezávislý na stranách sporu (Campbell a Fell proti Spojenému Kráľovstvu rozsudok č. 7819/77 a 7878/77 z 28. júna 1984).

Ak páchatel' „usmerňuje“ sudcu, aby za sľúbený alebo poskytnutý úplatok konal a rozhodoval v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu tak, alebo tak a sudca takýto vplyv neodmietne (a hoci aj konkludentne ho prijme a následne koná a rozhodne tak, aby zadovážil sebe alebo inému neoprávnený prospech) páchatel' vystavuje sudcu do neprijateľnej závislosti, v rámci ktorej už sudca nemôže byť z hľadiska objektívneho a už vonkoncom nie z hľadiska subjektívneho schopný konať a rozhodovať - vykonávať svoju právomoc čestne, svedomito, poctivo a v súlade so zákonom, pretože uplácany (uplacený) sudca takýto záujem ani nemôže mať. Sudca tak koná zneužívajúc svoju právomoc účelovo vždy hľadajúc takú cestu a riešenie, ktoré smeruje k dohodnutému cieľu, hoci následne vydá zákonu v širšom slova zmysle zodpovedajúce rozhodnutie.

K § 326 Trestného zákona.

V predmetnej veci obžalovaný B. M. B. v bodoch 1/ a 2/ rozsudku konal a rozhodol ako procesný sudca - verejný činiteľ v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu, potom ako mu bola sľúbená odmena - úplatok, potom ako neodmietol žiadosť, ktorej cieľom bolo ohrozenie nezávislosti súdnictva, potom ako rokoval o skutkovej podstate prejednávanej veci so stranami konania, resp. ich zástupcami a tak vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim - § 2 ods. 2, § 30 ods. 1 veta prvá, § 30 ods. 2 písm. b), § 30 ods. 3, zákona o sudcoch a prísediacich č. 385/2000 Z. z., § 2 ods. 7 Trestného poriadku a článku 46 Ústavy Slovenskej republiky, pretože konal s vidinou získania neoprávneného prospechu pre seba a konal v prospech iných osôb tak, ako sa s nimi dopredu dohodol.

V bode 3/ rozsudku dôkazná situácia jednoznačne preukazuje, že obžalovaný sudca B. M. B. rokoval vo svojej kancelárii so stranami trestného konania a bol mu ponúknutý úplatok, čo neodmietol, keďže ďalej sa chcel „o tejto veci“ rozprávať v kaviarni a nie v kancelárii. Nebolo však dokázané, či skutočne následne konal a rozhodoval vo veci obžalovaného U. E. tak, aby zabezpečil prospech buď pre seba, alebo obžalovaných a dokonca nebolo preukázané ani to, či vôbec mal takéto úmysel. Možno sa len domnievať, že následne sa stretol s obžalovaným E. a obžalovaným M. niekde a mohli sa o ich „veci“ rozprávať. Domnienka ale nie je dostatočná na konštatovanie viny obžalovaného a preto nie je možné vysloviť, že obžalovaný B. M. B. pod bodom 3/ rozsudku vykonával svoju právomoc alebo sa aspoň pokúsil vykonávať svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu s vidinou získania neoprávneného prospechu pre seba či pre iného. V prospech obžalovaného B. M. B. musí byť z dôvodu dôkaznej núdze vyslovený záver, že následne sa s obžalovaným U. E. a obžalovaným M. M. nestretol a ďalej a podrobne s nimi o veci nerokoval, v dôsledku čoho nie je možné ustáliť ani to, či by sa vôbec o to v ďalšom konaní pokúsil. Preto nebolo možné skutok - čiastkový útok pod bodom 3/ kvalifikovať aj ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (príprava na prečin nie je trestná - § 13 Trestného zákona).

Pokiaľ najvyšší súd kvalifikoval konanie obžalovaného B. M. B. v bodoch 1/ a 2/ rozsudku ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a nie aj podľa odseku 2 písm. a) Trestného zákona tak, ako sa toho domáhal prokurátor v odvolaní, najvyšší súd rozhodol tak z nasledovaných dôvodov.

Podľa § 326 Trestného zákona

(1) Verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech,

a) vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

b) prekročí svoju právomoc, alebo

c) nesplní povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci alebo z rozhodnutia súdu,

potrestá sa odňatím slobody na dva roky až päť rokov.

(2) Odňatím slobody na štyri roky až desať rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

a) závažnejším spôsobom konania,

b) na chránenej osobe, alebo

c) z osobitného motívu.

Podľa § 128 ods. 8 Trestného zákona ak na spáchanie trestného činu tento zákon vyžaduje osobitnú vlastnosť, spôsobilosť alebo postavenie páchatel'a, môže byť páchatel'om alebo spolupáchatel'om len osoba, ktorá má požadovanú vlastnosť, spôsobilosť alebo postavenie.

Páchatel'om trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa môže byť len špeciálny subjekt - verejný činiteľ a teda osoba, ktorá sa podieľa (s ohľadom na svoje postavenie, funkciu, štatút, zamestnanie a pod.) na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pritom právomoc, ktorá mu bola v

rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená.

V zmysle § 128 ods. 1 Trestného zákona je verejným činiteľom aj sudca a pre trestnú zodpovednosť verejného činiteľa sa vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou. Pojem právomoc verejného činiteľa vyžaduje prvok moci a rozhodovania, čo znamená mocenské rozhodovanie na právnom podklade uplatňované voči fyzickým alebo právnickým osobám, ktoré môžu byť takýmto rozhodnutím dotknuté na svojich právach. K vykonávaniu právomoci spôsobom odporujúcim zákonu vid' vyššie.

Závažnejším spôsobom konania (§ 326 ods. 2 písm. a) Trestného zákona) podľa § 138 písm. h) Trestného zákona sa rozumie páchanie trestného činu porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z páchatel'ovho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona.

Ide o povinnosti, ktoré pre páchatel'a vyplývajú z jeho pôsobnosti v pracovnom alebo funkčnom zaradení a môžu vyplývať nielen zo zákona, ale na základe zákona aj z iného všeobecne záväzného predpisu.

Je nesporné, že obžalovaný B. M. B. na spáchanie čiastkových útokov pod bodmi 1/ a 2/ rozsudku zneužil svoje zamestnanie, funkciu i postavenie, keď porušil všetky dôležité povinnosti (vid' vyššie) kladúce mu za povinnosť konať a rozhodovať ako sudca - čestne, svedomito, poctivo, nestranne, zákonne a spravodlivo, ktoré vyplývajú nielen zo zákona ale aj z jeho postavenia sudcu.

Takýto záver na konštatovanie naplnenia znaku skutkovej podstaty trestného činu podľa § 326 ods. 2 písm. a) Trestného zákona je nesporný, ale taký istý záver je už obsiahnutý v § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu).

Pri výklade pojmov uvedených v § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a v § 138 písm. h) Trestného zákona nemožno, podľa názoru najvyššieho súdu, formalisticky ľpiet' na slovíčkach, ale je namieste ich vykladať teleologicky v zmysle materiálnej pojmológie.

Za takéhoto stavu potom súběžnej kvalifikácii podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a zároveň aj podľa § 326 ods. 2 písm. a) Trestného zákona s ohľadom na § 138 písm. h) Trestného zákona bráni princíp zákazu dvojitého pričítania vyplývajúci z ustanovenia § 38 ods. 1 Trestného zákona.

Podľa § 38 ods. 1 Trestného zákona na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Zákaz dvojitého pričítania tej istej okolnosti má čeliť tomu, aby okolnosť, ktorá je zákonným znakom základnej skutkovej podstaty, nebola opätovne pričítaná ako znak kvalifikovanej skutkovej podstaty toho istého trestného činu (tento prípad), resp. ako priťažujúca okolnosť.

Použitie jednej a tej istej okolnosti - spáchanie trestného činu vykonávaním svojej právomoci spôsobom odporujúcim zákonu (§ 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona) na jednej strane a spáchanie trestného činu porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z páchatel'ovho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona (§ 326 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, § 138 písm. h) Trestného zákona) na druhej strane na vyvodenie dvoch pre obžalovaného negatívnych dôsledkov v podobe súčasného použitia tej istej okolnosti na posúdenie skutkovej podstaty trestného činu podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a zároveň aj podľa § 326 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odporuje princípu spravodlivej konkurencie dvoch zákonných ustanovení.

Súčasnú použitie uvedených ustanovení Trestného zákona teda odporuje princípu zákazu dvojitého pričítania (spravodlivá konkurencia) tej istej okolnosti (§ 38 ods. 1 Trestného zákona) vo vzťahu k

obžalovanému. V prípade takejto konkurencie má prednosť právne posúdenie skutku len podľa základnej skutkovej podstaty trestného činu, pretože tá istá okolnosť zároveň odôvodňujúca aj právne posúdenie skutku podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu je už v nej (v základe) obsiahnutá.

Také isté kritériá sa použijú aj na situáciu, ak by sa tá istá okolnosť mala zároveň použiť ako súčasť základnej skutkovej podstaty trestného činu a zároveň ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. e) Trestného zákona, preto nebolo možné v predmetnej veci použiť ani priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. e) Trestného zákona.

K súbehu trestných činov podľa § 329 a § 326 Trestného zákona.

V súvislosti s kvalifikáciou konania obžalovaného B. M. B. ako pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (v bodoch 1/, 2/, 3/ rozsudku) a ako pokračovacieho prečinu podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (v bodoch 1/ a 2/ rozsudku) sa žiada poznamenať ešte nasledovné.

Jednočinný súbeh týchto trestných činov (v podobe vyššie uvedenej) je možný vzhľadom na rôznosť chránených objektov týchto trestných činov a preto, že žiadna okolnosť vylučujúca jednočinný súbeh (pomer špeciality, pomer subsidiarity, faktická konzumpcia, pokračovací, hromadný, trváci trestný čin, či trestný čin opilstva - § 363 Trestného zákona) nie je daná.

Nemožno konštatovať existenciu vzťahu špeciality medzi § 329 ods. 2 Trestného zákona - spáchanie trestného činu verejným činiteľom k základnej skutkovej podstate § 326 ods. 1 Trestného zákona s ohľadom na hmotnoprávny prejav zásady ne bis in idem, pretože zásada ne bis in idem nemôže byť aplikovaná v tom istom konaní o tom istom skutku, o ktorom ešte nebolo právoplatne rozhodnuté.

Zásada ne bis in idem je vyjadrená v

- čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý upravuje „Právo nebyť opakovane súdený alebo trestaný“ nasledovne: „Nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený právoplatným rozsudkom v súlade so zákonom a trestným poriadkom tohto štátu“, (takto vyjadrená formulácia obsahuje nielen zásadu procesného práva - ne bis in idem - spor sa nemá viesť dvakrát v tej istej veci, ale aj zásadu hmotného práva - nemo debet bis puniri pro uno delicto - nikto nemá byť dvakrát trestaný za jeden delikt),

- čl. 50 Charty základných práv Európskej únie: „Právo nebyť stíhaný alebo potrestaný v trestnom konaní dvakrát za ten istý trestný čin“, ktorý znie nasledovne: „Nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní za trestný čin, za ktorý už bol v rámci Únie oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom v súlade so zákonom“,

- čl. 14 ods. 7 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach: „Trestné stíhanie nemožno začať proti tomu, proti komu sa predchádzajúce stíhanie pre tento čin skončilo právoplatným rozhodnutím súdu, ktorým bol obvinený uznaný vinným alebo ktorým bol spod obžaloby oslobodený“,

- čl. 54 Shengenského dohovoru: „Osoba právoplatne odsúdená jednou zo zmluvných strán nesmie byť pre ten istý čin stíhaná inou zmluvnou stranou, a to za predpokladu, že v prípade odsúdenia bol trest už odpykaný alebo sa práve odpykáva alebo podľa práva štátu, v ktorom bol rozsudok vynesenej, už nemôže byť vykonaný“,

- čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého: „Nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom“,

- čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého: „Nikoho nemožno trestne stíhať za čin, pre ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje

uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom",

- § 2 ods. 8 Trestného poriadku, ktorý znie: „Nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom" a

- § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, podľa ktorého: „Trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak ide o osobu, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom súdu alebo bolo právoplatne zastavené, podmienčne zastavené a obvinený sa osvedčil alebo sa skončilo schválením zmieru a zastavením trestného stíhania, ak rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené".

Zásada ne bis in idem je vyjadrená aj v § 21 ods. 2 zákona č. 91/2016 o trestnej zodpovednosti právnických osôb a v § 23 ods. 1 písm. b) a § 23 ods. 2 písm. b) zákona o európskom zatýkacom rozkaze.

Tu treba uviesť, že zásada ne bis in idem je zásadou procesného práva a preto nemá a nemôže mať žiadne hmotnoprávne účinky. Hmotnoprávne účinky má len zásada - nemo debet bis puniri pro uno delicto - nikto nemá byť dvakrát trestaný za jeden delikt, vyjadrená v čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru a v čl. 50 Charty základných práv Európskej únie slovami „potrestať", „potrestaný". Túto zásadu však nemožno chápať tak, že by znamenala nemožnosť použitia ustanovenia § 47 Trestného zákona, či § 42 Trestného zákona. Jej účinky sú jasne a zrozumiteľne uvedené v čl. 56 Shengenského dohovoru, podľa ktorého - ak obnoví jedna zo zmluvných strán stíhanie proti osobe, ktorá bola druhou zmluvnou stranou pre ten istý čin právoplatne odsúdená, bude každé odňatie slobody za tento čin odpykané na území druhej zmluvnej strany odpočítané od trestu, ktorý má byť prípadne vymeraný. Pokiaľ to vnútroštátne právo dovoľuje, budú zohľadnené tiež iné sankcie ako tresty obmedzujúce slobodu, pokiaľ už boli vykonané.

Jednočinnému súbehu vyššie uvedených trestných činov teda nebráni žiadna okolnosť procesného ani hmotného práva.

Žiada sa ešte dodať, že tomu nemôže brániť ani princíp zákazu dvojitého pričítania (§ 38 ods. 1 Trestného zákona), pretože tento platí len pri posudzovaní okolnosti v rámci skutkovej podstaty toho istého trestného činu. Neuplatňuje sa pri úvahách o možnosti jednočinného súbehu trestných činov v tom smere, že okolnosť, ktorá je znakom jedného zo zbiehajúcich sa trestných činov, by nemohla zároveň podmieňovať použitie vyššej trestnej sadzby pri inom zbiehajúcom sa trestnom čine.

Zákaz dvojitého pričítania jednej a tej istej okolnosti v zmysle § 38 ods. 1 Trestného zákona sa uplatní len pri skutkovej podstate jedného a toho istého trestného činu. Nie je preto vylúčené, aby k rovnakej okolnosti bolo prihladené pri dvoch rôznych skutkových podstatách trestných činov spáchaných v súbehu, ak nie je daný iný dôvod taký súbeh vylučujúci. Uvedené je obrazom pravidla vyplývajúceho z § 8 Trestného zákona, že každý trestný čin sa má z hľadiska viny posúdiť podľa všetkých ustanovení Trestného zákona, ktoré sa naň vzťahujú a primerane zásady nullum crimen sine lege certa - ktorá predstavuje požiadavku určitosti a presnosti právnej normy.

S ohľadom na uvedené najvyšší súd kvalifikoval konanie obžalovaného B. M. B. tak, ako je uvedené vo výrovej časti tohto rozsudku, čím čiastočne vyhovel odvolaniu prokurátora.

+++

Špecializovaný trestný súd sa logickými úvahami zodpovedajúcimi danému dôkaznému stavu vysporiadal s obhajobnými tvrdeniami všetkých obžalovaných, pričom správne posúdil všetky ich negatívne tvrdenia (nespáchal, neurobil, nepoznal...) v náležitých súvislostiach s dôkazmi preukazujúcimi ich opak a dospel tak vo vzťahu ku všetkým čiastkovým útokom či skutkom, k správnym skutkovým

záverom o vine obžalovaného B. M. B., T. L., B. Q. K., U. E. a o nevine obžalovaného M. M..

Najvyšší súd si dôkazy hodnotiace závery Špecializovaného trestného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku osvojil a preto v podrobnostiach na ne odkazuje.

Najvyšší súd dodáva a dopĺňa.

K bodom 1/ a 4/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu.

Obrazovo-zvukový záznam z 12. februára 2013 v čase od 9:38 h do 9:40:30 h (č. l. 288, č. l. 307) a tam vyslovené vety obžalovaného B. M. B.: „Vieš, on mi vtedy ako, ako proste som schvaľoval tú dohodu ta on mi núkal peniaze. Ja som povedal, že ja nechcem peniaze, hej a hovorím, že keď bude mať možnosť, tak by som chcel nejakú veľmi peknú, nie sériovú poľovnícku dýku..." a v podobnom zmysle zopakované v rámci obrazovo-zvukového záznamu (č. l. 288, č. l. 309) sú natolko veľavravné a jednoznačné, že hoci aj samé osebe bez ohľadu na prípadne i iné dôkazy ozrejmujú, ako to skutočne bolo v čase, keď bola schvaľovaná dohoda o vine a treste. Nielen orgány činné v trestnom konaní a súd, ale i jednoduchý občan a široká verejnosť si pri vypočutí týchto viet nemôžu urobiť o obžalovanom B. M. B. iný obraz ako o úplatnom sudcovi, ktorý síce za svoje rozhodnutie v rámci trestného konania nechcel ponúknuť peniaze, ale si vybral „veľmi peknú, nie sériovú poľovnícku dýku...".

Každý ďalší komentár k uvedenému už považuje najvyšší súd za nadbytočný, pretože takéto „samo usvedčenie" sa obžalovaným B. M. B. a zároveň usvedčenie obžalovaného T. L. je jednoznačné, úplné a kompletné. Vo svetle uvedeného sú všetky obhajobné tvrdenia obžalovaného B. M. B. neudržateľné a vyvrátené. Samozrejme to isté sa týka obhajobných tvrdení obžalovaného T. L..

Možno len dodať, že práve spomenuté obrazovo-zvukové záznamy a vyjadrenia obžalovaného B. M. B. usvedčili z trestnej činnosti aj obžalovaného T. L., keď bolo celkom jednoznačne preukázané, že menovaný už v čase konania o dohode o vine a treste ponúkol procesnému sudcovi obžalovanému B. M. B. peniaze. Tak vyjadrenia aj obžalovaného T. L., že v čase rozhodovania o dohode o vine a treste sa s obžalovaným B. M. B. nepoznal a podobne, boli a sú vyvrátené.

Najvyšší súd uzatvára, že dôkazná situácia zhrnutá, rozobratá a vyhodnotená Špecializovaným trestným súdom ku skutku - čiastkovému útoku pod bodom 1/ a pod bodom 4/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu na str. 25-29 celkom oprávnene a bez akýchkoľvek pochybností preukazuje, že tam uvedené konanie sa stalo, dopustili sa ho obidvaja menovaní obžalovaní a vykazuje všetky znaky skutkových podstát trestných činov tak, ako ich právne posúdil najvyšší súd v tomto rozsudku.

K bodom 2/ a 5/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu.

Obrazovo-zvukové záznamy z 12. februára 2013 od 14:31:40 h do 14:34:00 h, od 14:35:30 h do 14:40:40 h (č. l. 288, č. l. 313-314, 315-317, 362-364) bez najmenších pochybností preukazujú, že obžalovaný B. Q. K. ponúkol sudcovi - obžalovanému B. M. B. úplatok (výšku úplatku znázornil ľavou rukou, nie pravou, ako uviedol Špecializovaný trestný súd) s tým, že obžalovaný B. M. B. túto ponuku prijal a následne sa dohodli na spôsobe rozhodnutia. Aj v tomto prípade ide o tak jednoznačne usvedčujúci dôkaz, po vzhliadnutí ktorého vyznieva obhajoba obidvoch obžalovaných až nepochopiteľne.

Spochybňovanie kvality záznamu a prepisov z neho obžalovaným B. Q. K. nemá opodstatnenie, pretože prepis obsahuje len to, čo sa skutočne odohralo. Obhajobné tvrdenie obžalovaného B. Q. K., že účelom návštevy bolo dohodnutie termínu návštevy výstavy v Budapešti, nezodpovedá rozsahu a obsahu rozhovoru, keď 90 % rozhovoru sa viedlo o tom, ako má sudca rozhodnúť vo veci obžalovaného V. K..

K namietanej nezákonnosti obrazovo-zvukových záznamov sa najvyšší súd vyjadrí v ďalšom.

Pokiaľ obžalovaný B. Q. K. v odvolaní vysvetlil, že vykonaním spoločného konania proti všetkým obžalovaným bola porušená zásada proporcionality, pričom obžalovaný B. M. B. mal byť stíhaný v samostatnom konaní, aby následne mohol v jeho veci vystupovať v pozícii svedka, tak najvyšší súd ani tento obhajobný argument nemohol prijať a nerozumie, akú zásadu proporcionality mal obžalovaný na mysli.

Podľa § 18 ods. 1 Trestného poriadku o všetkých trestných činoch toho istého obvineného a proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, sa môže vykonať spoločné konanie, ak to zrejme nebude brániť ukončeniu veci v primeranej lehote.

Cieľom spoločného konania je prejednať v jednom konaní všetky trestné činy toho istého obvineného, resp. trestné činy rozdielnych obvinených, ktoré však spolu súvisia. Je to dôležité z hľadiska účelnosti, hospodárnosti a účinnosti trestného konania ako aj jeho výchovného vplyvu. V prípade viacerých obvinených, ktorých trestné činy spolu súvisia, zasa vystupuje do popredia možnosť lepšieho posúdenia miery zavinenia jednotlivých páchatel'ov a následne aj odstupňovanie ukladaných trestov. Aj keď je v citovanom texte použité slovo môže, z dôvodov vyššie uvedených treba v zásade trvať na uskutočnení spoločného konania v prípadoch, keď sú na to splnené zákonné podmienky. To sa v predmetnej veci aj stalo a spoločné konanie malo zákonný podklad.

Dôkazná situácia k bodom 2/ a 5/ rozsudku podrobne rozobratá a dôsledne vyhodnotená Špecializovaným trestným súdom na strane 34 až 37 jeho rozsudku bez akýchkoľvek pochybností preukazuje opodstatnenosť rozhodnutia o vine obidvoch obžalovaných a keďže najvyšší súd si závery Špecializovaného trestného súdu tam uvedené osvojil, v podrobnostiach na ne odkazuje.

K bodom 3/ a 6/ a k oslobodzujúcemu výroku rozsudku Špecializovaného trestného súdu.

Nielen z obrazovo-zvukového záznamu (č. l. 291, č. l. 339-340) ale aj z výpovede obžalovaného U. E. vyplýva, že obžalovaný B. M. B. sa vo svojej kancelárii stretol s obžalovanými v trestnej veci, ktorú mal o pár dní - vo štvrtok pojednávať. Obžalovaný U. E. mu ponúkol 1.500 Eur - „tri fialové“, aby to dobre dopadlo, na čo obžalovaný B. M. B. reagoval „dohodneme sa, dohodneme sa“ a inicioval stretnutie v kaviarni mimo budovy súdu. Obžalovaný U. E. priznal spáchanie skutku, usvedčil obžalovaného B. M. B., pričom ale zároveň vyvinil obžalovaného M. M.

Obžalovaný B. M. B. ponuku úplatku prijal a to ako verejný činiteľ v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, čo presvedčivo dokumentujú jeho slová „dohodneme sa, dohodneme sa“ a následná aktivita ohľadom ich vzájomného stretnutia v kaviarni v Tesco o jedenástej hodine (krátko potom, ako boli obžalovaní v jeho kancelárii).

Ďalší obrazovo-zvukový záznam (č. l. 291) dokumentuje návrat obžalovaného B. M. B. z „vonku“ do kancelárie, čo časovo zapadá do aktivity obžalovaného B. M. B. a dokrešľuje ním dohodnuté s obžalovanými U. E. a M. M..

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení svojho rozsudku na str. 37-45 rozsudku vykonal podrobný rozbor a hodnotenie dôkaznej situácie k priebehu tohto skutku a vyvodil zákonu a dôkaznej situácii zodpovedajúce skutkové zistenia, ktoré si najvyšší súd osvojil a preto aj na tieto odkazuje bez potreby ich opakovania.

Možno len dodať, že nebolo dokázané, či vôbec a ako pokračovalo stretnutie v kaviarni a teda nebolo bezpečne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, v akom rozsahu a či vôbec obžalovaný B. M. B. zneužil svoju právomoc, resp. či sa následne o to aspoň pokúsil. Preto nebolo možné tento skutok - dielčí útok posúdiť aj ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa.

K argumentom prokurátora k oslobodeniu obžalovaného M. M. spod obžaloby najvyšší súd uvádza.

Z dôkaznej situácie vyplýva, že obžalovaný M. M. sa zúčastnil spolu s obžalovaným U. E. na stretnutí so sudcom - obžalovaným B. M. B. v jeho kancelárii a bol prítomný, keď obžalovaný U. E. ponúkol sudcovi úplatok. Dokonca možno predpokladať a domnievať sa, že by mohol vedieť o tom, že obžalovaný U. E. ponúkne sudcovi úplatok.

Predpoklady a domnienky síce môžu vyvolávať vážne podozrenie o jeho účasti na žalovanom skutku, ale len predpoklady a domnienky nepostačujú na rozhodnutie o jeho vine.

Ak obžalovaný M. M. tvrdí, že nevedel o tom, že dôjde k ponuke úplatku a hlavný aktér - obžalovaný U. E. tvrdí to isté (kryje mu chrbát) len ťažko možno bez presvedčivého dôkazu opaku získať bezpečný a ničím nespochybniteľný záver o vine obžalovaného M. M. a teda záver o naplnení objektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu - sľúbi úplatok.

Verbálny súhlas obžalovaného M. M. so stretnutím dokazuje len to, že sa chcel zúčastniť stretnutia, nedokazuje však jeho predchádzajúcu vedomosť o tom, že obžalovaný U. E. chcel ponúknuť - sľúbiť úplatok a o tom, že to aj urobí. Preto považuje najvyšší súd oslobodzujúce rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu vo vzťahu k obžalovanému M. M. za správne a zákonné a v tejto časti odvolanie prokurátora za nedôvodné. V podrobnostiach opäť odkazuje na odôvodnenie rozsudku Špecializovaného trestného súdu.

+ + +

Pokiaľ sa prokurátor v odvolaní domáha sprisnenia trestov pre všetkých obžalovaných, najvyšší súd považuje argumenty Špecializovaného trestného súdu prezentované v rozsudku k výrokom o trestoch (str. 52-61 rozsudku) za presvedčivejšie a komplexnejšie ako argumenty prokurátora v odvolaní, pričom závery Špecializovaného trestného súdu spravodlivo zohľadňujú všetky okolnosti prípadu.

Nemožno súhlasiť s prokurátorom, že viacnásobné priestupkové postihy obžalovaného B. Q. K. by mali vylúčiť možnosť použitia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona. Štruktúra priestupkových postihov menovaného je jednoznačná - všetky priestupky spáchal na úseku dopravy. Takýto stav preukazuje, že ide o nezodpovedného a nedisciplinovaného vodiča, nedokazuje ale automaticky, že ide o kriminálne závadnú osobu, ktorá by nemohla viesť riadny život. Napokon občania zvolili obžalovaného B. Q. K. za starostu obce, čím mu prejavili vysokú mieru nielen politickej ale aj ľudskej dôvery. Menovanému uložený peňažný trest považuje najvyšší súd za dostatočné odzrkadlenie potrieb trestu z hľadiska jeho účelu a zodpovedajúci i nárokom na morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou, tak ako na to už správne poukázal Špecializovaný trestný súd.

Správy o povesti a pracovné hodnotenia na obžalovaného T. L. sú natoľko pozitívne, že nenaznačujú jeho osobnostnú narušenosť v takom rozsahu, aby bolo nevyhnutné za každú cenu preferovať pri jeho prevýchove trest nepodmienečný. Najvyšší súd podobne ako Špecializovaný trestný súd je presvedčený, že „len“ podmienený trest odňatia slobody a dlhá skúšobná doba - štyri roky spolu s časom, ktorý už uplynul od spáchania skutku sú dostatočne prísne na to, aby zabránili menovanému v páchaní prípadne ďalšej trestnej činnosti a aby presvedčil súd i spoločnosť o primeranosti uloženého trestu.

Najvyšší súd oproti Špecializovanému trestnému súdu uložil, týmto rozsudkom, obžalovanému B. M. B. trest podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, nie podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona zohľadniac jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona - viedol pred spáchaním trestného činu riadny život a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona - spáchal viac trestných činov, ktorá okolnosť vyplynula zo zmeny právnej kvalifikácie konania. Aj napriek tomu uložený trest odňatia slobody na šesť rokov nepodmienečne obžalovanému B. M. B. považuje najvyšší súd za primeraný trest, spravodlivo a objektívne odzrkadľujúci potreby a účel trestu ako z hľadiska jeho generálnej tak aj individuálnej prevencie a v dostatočnej miere zodpovedajúci aj požiadavke morálneho odsúdenia páchatel'a spoločnosťou. Tu treba zobrať do úvahy i to, že menovanému bol uložený aj peňažný trest vo výmere 3.000 Eur, pričom je nepochybné, že obžalovaný už nikdy nebude môcť ako

sudca zopakovať podobné konanie.

Prvostupňový súd správne obžalovanému B. M. B. uložil peňažný trest z hľadiska jeho druhu i výmery, pretože na takéto postup boli splnené podmienky uvedené v ustanovení § 56 a § 57 Trestného zákona.

Pokiaľ však Špecializovaný trestný súd ustanovil, podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona, náhradný trest odňatia slobody až vo výmere šesť mesiacov - pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, nepostupoval správne, a to s ohľadom na to, že náhradný trest odňatia slobody ustanovený pri peňažnom treste musí byť spravodlivo a objektívne proporcionálny k výmere uloženého peňažného trestu. Odvolací súd považuje za neadekvátne, aby náhradný trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov (ustanovený Špecializovaným trestným súdom) mal slúžiť ako odstrašenie a zároveň motivácia na to, aby obžalovaný zaplatil peňažný trest vo výmere tritisíc Eur, pretože pomer závažnosti a dôsledkov týchto trestov nie je vyvážený a ustanovený náhradný trest odňatia slobody je tak neprímerane prísny.

Pri úvahách o primeranosti výmery náhradného trestu odňatia slobody treba citlivo zvažovať závažnosť a rozsah zásahu do osobnej slobody páchatel'a vo forme odňatia slobody ak peňažný trest páchatel' úmyselne nezaplatí. Hlavným zmyslom náhradného trestu odňatia slobody v zmysle § 57 ods. 3 Trestného zákona totižto nie je generálna či individuálna prevencia trestu a dokonca ani morálne odsúdenie spoločnosťou. Náhradný trest v zmysle § 57 ods. 3 Trestného zákona prioritne plní funkciu hrozby (ak peňažný trest nezaplatí „pôjde do väzenia“) a zároveň motivácie (zaplatiť peňažný trest a tak sa vyhnúť „väzeniu“), čo má páchatel'a „donútiť“ peňažný trest zaplatiť. Preto nemožno náhradné tresty odňatia slobody ukladať v proporcionálne nevyvážených výmerách k peňažným trestom. S ohľadom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že náhradný trest odňatia slobody vo výmere tri mesiace, ktorý ustanovil obžalovanému B. M. B. týmto rozsudkom príliehavejšie zodpovedá jeho prioritnému účelu ako náhradný trest odňatia slobody ustanovený menovanému Špecializovaným trestným súdom.

Najvyšší súd na rozdiel od Špecializovaného trestného súdu neuložil obžalovanému B. M. B. trest zákazu činnosti - zákaz výkonu funkcie sudcu, pretože uloženie takéhoto druhu trestu postráda zmysel s ohľadom na nasledovné.

Sudca právoplatne odsúdený za spáchanie úmyselného trestného činu už nikdy sudcom nemôže byť (tento prípad). Uvedené vyplýva z § 5 ods. 1 písm. d), ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich, podľa ktorého: „Za sudcu môže byť vymenovaný občan, ktorý je bezúhonný (§ 5 ods. 1 písm. d), zákona č. 385/2000 Z. z.). „Za bezúhonnú sa na účely tohto zákona nepovažuje fyzická osoba, ktorá bola právoplatne odsúdená za úmyselný trestný čin, a to aj v prípade, ak jej bolo odsúdenie za úmyselný trestný čin zahladené, alebo na ktorú sa hľadí, akoby nebola pre takéto trestný čin odsúdená podľa osobitného predpisu. Bezúhonnosť sa preukazuje odpisom registra trestov nie starším ako tri mesiace“ (§ 5 ods. 5, zákona č. 385/2000 Z. z.).

Preto rozhodol najvyšší súd o trestoch u obžalovaného B. M. B. tak ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

S ohľadom na uvedené najvyšší súd nemal dôvod rozhodnúť o sprísnení trestov obžalovaným B. M. B., T. L. a B. Q. K. tak ako sa toho domáhal prokurátor a preto v tejto časti nepovažoval odvolanie prokurátora za opodstatnené a dôvodné.

+ + +

Obžalovaný B. Q. K. namietal nezákonnosť obrazovo-zvukového záznamu, pretože „neobsahuje stanovené náležitosti“. Najvyšší súd nezdiala jeho názor.

Ústavný súd Slovenskej republiky pred vydaním uznesenia, sp. zn. PL.ÚS 15/2014, zo 4. júna 2014, ktorým dal súhlas na trestné stíhanie sudcu B. M. B., mal k dispozícii rozhodnutia sudcov pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, ktorými bolo

rozhodnuté podľa § 114 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku o vydání príkazu na vyhotovenie obrazových, zvukových, alebo obrazovo-zvukových záznamov (BB-ŠTS-V-28-1/13-Ntt-21 z 18. januára 2013 - č. l. 6-8 utajovanej prílohy) resp. o predĺžení času vyhotovovania obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov (BB-ŠTS-V-259-1/13-Ntt-208 z 11. apríla 2013 - č. l. 3-5 utajovanej prílohy) ale i ďalšie iné ich príkazy vydané podľa § 115 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku.

Z rozhodnutia ústavného súdu vyplýva, že podrobil testu legality, legitimity a proporcionality všetky jemu predložené materiály a dôkazy a teda aj označené rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu podľa § 114 Trestného poriadku. Ústavný súd celkom jednoznačne konštatoval, že obsah vyšetrovacieho spisu a dôkazy, na ktoré odkázal generálny prokurátor spĺňajú atribúty vymedzené ústavným súdom v bodoch 10/ a 11/ uznesenie ústavného súdu (č. l. 8-22).

Najvyšší súd po preskúmaní všetkých príkazov sudcov pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica dospel k zhodnému záveru ako ústavný súd Slovenskej republiky, že tieto spĺňajú všetky atribúty zákonnosti (v širšom slova zmysle zahŕňajúcej v sebe legalitu, legitimitu i proporcionalitu takého zásahu do ústavných práv), pretože obsahujú všetky formálne i materiálne náležitosti vyžadované Trestným poriadkom a Ústavou Slovenskej republiky.

S ohľadom na to, že najvyšší súd čiastočne vyhovel odvolaniu obžalovaného B. M. B. a čiastočne i odvolaniu prokurátora, v ďalšej časti ich odvolanie nezamietal, pretože nevyhovenie odvolaniu vo vzťahu k odvolacím súdom nedotknutej časti napadnutého rozsudku, ak v inej časti bolo odvolanie dôvodné, má právne účinky zamietnutia odvolania (R 88/2015).

Preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.